

## Kapitel 1

# Kandidat

Ansøgeren var skræmt fra vid og sans.

Han var iført fuldt udstyr fra Gunnar Øye: grå Ermenegildo Zegna-jakkesæt, håndsyt skjorte fra Borelli og et mørkerødt slips med sædcellemønster; jeg gættede på Cerruti 1881. Men skoene var jeg sikker på: håndsede Ferragamo. Jeg har selv haft sådan et par.

Papirerne foran mig fortalte, at kandidaten var udrustet med en eksamen fra Norges Handelshøjskole i Bergen med et gennemsnit på næsten 12, en periode i Stortinget for Højre og en fireårig succeshistorie som leder af et mellemstort norsk industriforetagende.

Ikke desto mindre var Jeremias Lander skræmt fra vid og sans. Hans overlæbe var våd af sved.

Han tog vandglasset, som min sekretær havde stillet på det lave bord mellem os.

“Jeg vil gerne ...” sagde jeg og smilede. Ikke det åbne, betingelsesløse smil, som inviterer en vildfremmed ind i varmen, ikke det *useriøse*. Men det høflige, halvvarme smil, som ifølge faglitteraturen signalerer interviewerens professionalitet, objektivitet og analytiske tilgang. Det er udelukkende interviewerens manglende følelsesmæssige

engagement, som får ansøgeren til at stole på hans integritet. Og dermed vil ansøgeren – ifølge faglitteraturen – også afgive mere nøgtern, objektiv information, eftersom han har fået en følelse af, at skuespil vil blive gennemskuet, overdrivelser afsløret, taktisk spil straffet. Men jeg smiler ikke sådan på grund af faglitteraturen. For jeg vil skide på faglitteraturen, som er fuld af forskellige grader af kvalificeret bullshit, og det eneste, jeg har brug for, er Inbaud, Reid og Buckleys nitrins afhøringsmodel. Nej, jeg smiler sådan, fordi jeg *er* sådan: professionel, analytisk og uden følelsesmæssigt engagement. Jeg er headhunter. Det er ikke særlig svært. Men jeg er branchens konge.

“Jeg vil gerne have,” gentog jeg, “at vi går videre med, at du også fortæller lidt om dit liv uden for arbejdet.”

“Findes det?” Hans latter lå halvanden tone højere, end den burde. Når man kommer med en såkaldt ‘tør’ spøg under en jobsamtale, er det desuden uheldigt både at le af den selv og stirre på modtageren for at se, om den går hjem.

“Det håber jeg da,” sagde jeg, og hans latter gik over i en hosten. “Jeg tror, at ledelsen i den her virksomhed lægger vægt på, at deres nye topchef skal have et afbalanceret liv. De er ude efter en, der kan sidde nogle år; en langdistancetype, som kan disponere sit løb. Ikke en, der er udbrændt efter fire år.”

Jeremias Lander nikkede, mens han sank endnu en mundfuld vand.

Han var sådan cirka fjorten centimeter højere end mig og tre år ældre. Altså otteogtrediven. Lidt ung til jobbet. Og det vidste han. Det var derfor, han havde farvet håret næsten umærkelig gråt ved tindingerne. Jeg havde set det før. Jeg havde set det hele før. Jeg havde set en ansøger,

som var plaget af håndsved, komme med kalk i højre jakkelomme og give mig det tørreste, hvideste håndtryk, man kan forestille sig. Landers strube frembragte en ufrivillig klukkelyd. Jeg noterede på samtaleformularen: MOTIVERET. LØSNINGSORIENTERET.

“Du bor altså her i Oslo?” sagde jeg.

Han nikkede. “Skøyen.”

“Og gift med ...” Jeg bladede i hans papirer og satte det irriterede ansigtsudtryk op, som får ansøgerne til at indse, at jeg forventer, at de tager initiativet.

“Camilla. Vi har været gift i ti år. To børn. De går i skole.”

“Og hvordan vil du karakterisere ægteskabet?” spurgte jeg uden at se op. Jeg gav ham to lange sekunder og fortsatte, da han endnu ikke havde fået samlet sig sammen til at svare: “Tror du, at I stadig er gift, når du i seks år har tilbragt to tredjedele af dit vågne liv på arbejdet?”

Jeg så op. Forvirringen i hans blik var som forventet. Jeg havde været inkonsekvent. Afbalanceret liv. Indsatskrav. Det hang ikke sammen. Der gik fire sekunder, før han svarede. Som er mindst ét for meget. “Det håber jeg da.”

Trygt, trænet smil. Men ikke trænet nok. Ikke for mig. Han havde vendt mine egne ord mod mig, og jeg ville have noteret det som et plus, hvis det havde været tilsigtet ironi. I dette tilfælde var det desværre kun den ubevidste efteraben af ordene fra en, man betragtede som statusmæssigt overlegen. DÅRLIG SELVOPFATTELSE, noterede jeg. Og han “håbede”, han vidste det ikke, gav ikke udtryk for visioner, læste ikke i krystalkuglen, viste ikke, at han var på det rene med, at mindstekravet til enhver leder er, at han kan give indtryk af at være clairvoyant.

INGEN IMPROVISATOR. IKKE KAOSPILOT.

“Arbejder hun?”

“Ja. På et advokatkontor i centrum.”

“Ni til fire hver dag?”

“Ja.”

“Og hvem bliver hjemme, når børnene er syge?”

“Det gør hun. Men det er heldigvis meget sjældent, at Niclas og Anders er ...”

“Så I har ikke hushjælp eller andre, som er hjemme om dagen?”

Han tøvede, som ansøgere gør, når de er usikre på, hvilket svar der er mest hensigtsmæssigt. Alligevel lyver de skuffende sjældent. Jeremias Lander rystede på hovedet.

“Du ser ud, som om du holder dig i form, Lander?”

“Ja, jeg træner jævnligt.”

Ingen tøven denne gang. Alle ved, at virksomheder ønsker topchefer, som ikke får et hjerteanfald ved den første modgang.

“Løb og langrend, måske?”

“Ja. Hele familien er glad for at være ude. Og vi har en hytte på Norefjell.”

“Javel. Har I også hund?”

Han rystede på hovedet.

“Nej? Har I allergi?”

Energisk hovedrysten. Jeg noterede: MANGLER MÅSKE HUMOR.

Så lænede jeg mig tilbage i stolen og satte fingerspidserne mod hinanden. En overdrevent arrogant gestus, selvfølgelig. Hvad skal jeg sige? Sådan er jeg. “Hvor meget vil du sige, at dit renommé er værd, Lander? Og hvordan har du forsikret det?”

Han rynkede den allerede svedende pande, mens han anstrengte sig for at forstå, hvad der var blevet sagt. Efter to sekunder sagde han resigneret:

“Hvad mener du?”

Jeg sukkede, som om det burde have været indlysende. Og kiggede rundt som for at lede efter en pædagogisk allegori, jeg ikke havde brugt før. Og fandt den som altid på væggen.

“Interesserer du dig for kunst, Lander?”

“Lidt. Min kone gør i hvert fald.”

“Også min. Kan du se det billede, jeg har der?” Jeg pegede på ‘Sara gets undressed’, et over to meter højt billede på latex af en kvinde i en grøn nederdel, som med krydsede arme er ved at trække en rød trøje over hovedet. “En gave fra min kone. Kunstneren hedder Julian Opie, og billedet er en kvart million værd. Har du kunstværker i den prisklasse?”

“Ja, det har jeg faktisk.”

“Tillykke. Kan man se på det, hvor meget det er værd?”

“Hvis man ved det.”

“Ja, hvis man ved det. Det billede, der hænger der, består af nogle få streger. Kvindens hoved er en cirkel, et nul uden ansigt, og farvelægningen er monoton og uden tekstur. Men det er også lavet på en computer og kan optrykkes i flere millioner eksemplarer med et enkelt tryk på en tast.”

“Hold da op ...”

“Det eneste – og jeg mener det – som gør billedet en kvart million værd, er kunstnerens renommé. Rygtet om, at han er god, markedets tillid til, at manden er genial. For det er svært at sætte fingeren på det geniale, umu-

ligt at vide med sikkerhed. Sådan er det også med ledere, Lander.”

“Det forstår jeg. Renommé. Det handler om den tillid, lederen udstråler.”

Jeg noterede: IKKE IDIOT.

“Netop,” fortsatte jeg. “Alt handler om renommé. Ikke kun lederens aflønning, men også selskabets børsværdi. Hvad er det for et slags kunstværk, du er i besiddelse af, og hvad er det prissat til?”

“Det er et litografi af Edvard Munch. ‘Brochen’. Prisen kender jeg ikke, men ...”

Jeg viftede utålmodigt med hånden.

“Sidst det var på auktion, var prisen omkring tre hundrede og halvtreds tusind,” sagde han.

“Og hvordan har I sikret denne værdigenstand mod tyveri?”

“Huset har et godt alarmsystem,” sagde han. “Tripolis. Alle i nabolaget bruger dem.”

“Tripolis er gode, men dyre; jeg bruger dem selv,” sagde jeg. “Cirka otte tusind om året. Hvor meget har du investeret i sikkerheden omkring dit personlige renommé?”

“Hvad mener du?”

“Tyve tusind? Ti tusind? Mindre?”

Han trak på skuldrene.

“Ikke en rød øre,” sagde jeg. “Du har et CV og en karriere her, som er ti gange mere værd end det billede, du taler om. Om året. Alligevel har du ingen til at bevogte den, ingen sikkerhedsvagt. Fordi du tror, at det ikke er nødvendigt. Du tror, at dine resultater med det selskab, du står i spidsen for, skal tale for sig selv. Ikke sandt?”

Lander svarede ikke.

“Nå,” sagde jeg, lænede mig frem og sænkede stemmen, som om jeg ville fortælle ham en hemmelighed. “Jamen sådan er det ikke. Resultater er Opie-billeder; nogle enkle streger plus nogle nuller uden ansigt. Billeder er ingenting, renommé er alt. Og det er det, vi kan tilbyde.”

“Renommé?”

“Du sidder her foran mig som én ud af seks gode kandidater til et lederjob. Jeg tror ikke, du får det. Fordi du mangler renommé til et job af den karakter.”

Hans mund åbnede sig som til en protest. Som aldrig kom. Jeg kastede mig tilbage i den højryggede stol, som knagede protesterende.

“Jamen herregud, mand, du har *søgt* det her job! Det, du skulle have gjort, var at få en stråmand til at give os et tip om dig og derefter lade, som om du ikke vidste noget om det, når vi kontaktede dig. En topchef skal headhuntinges, ikke ankomme nedlagt og parteret.”

Jeg kunne se, at det havde den tilsigtede virkning. Han var dybt rystet. Det her var ikke den sædvanlige interviewguide, dette var ikke Cuté, Disc eller nogen af de andre stupide, ubrugelige spørgeskemaer, som var udtænkt af mere eller mindre tonedøve psykologer og human ressource-specialister, som selv ikke havde nogen. Jeg sænkede stemmen igen.

“Jeg håber, din kone ikke bliver alt for skuffet, når du fortæller hende det her i eftermiddag. At drømmejobbet glippede. At der også bliver karrieremæssig standby i år. Ligesom i fjor ...”

Han flyttede sig uroligt på stolen. Fuldræffer. Selvfølgelig. For det her var Roger Brown i fuld aktion, den største stjerne på rekrutteringshimlen lige for tiden.

“I ... i fjor?”

“Ja, er det ikke korrekt? Du søgte chefstillingen i Denja. Mayonnaise og leverpostej, var det ikke dig?”

“Jeg troede, den slags var fortroligt,” sagde Jeremias Lander spagfærdigt.

“Det er det også. Men mit job går ud på at kortlægge. Så jeg kortlægger. Med de metoder, jeg har til rådighed. Det er dumt at ansøge om job, man ikke får, specielt i din position, Lander.”

“Min position?”

“Dine papirer, jobresultaterne, prøverne og det personlige indtryk, jeg får af dig, fortæller mig, at du har det, der skal til. Det eneste, du mangler, er renommé. Og grundpillen, når man opbygger et renommé, er eksklusivitet. At søge stillinger på må og få undergraver eksklusiviteten. Du er en leder, som ikke ser efter udfordringer, men *udfordringen*. Det ene job. Og det vil du få tilbudt. På et sølvfad.”

“Vil jeg?” sagde han og prøvede med det kække, skæve smil igen. Det virkede ikke længere.

“Jeg vil gerne have dig i vores stald. Du skal ikke søge flere job. Du skal ikke sige ja tak, når andre rekrutteringsfirmaer ringer til dig med tilsyneladende fristende tilbud. Du skal holde dig til os. Være eksklusiv. Lad os opbygge et renommé for dig. Og bevogt det. Lad os være det for dit renommé, som Tripolis er for dit hus. Inden der er gået to år, kommer du hjem til din kone med et federe job end det, vi snakker om nu. Og det er et løfte.”

Jeremias Lander strøg tommel- og pegefinger langs sine omhyggeligt nybarberede kinder. “Hm. Det her tog en noget anden drejning, end jeg havde forestillet mig.”

Nederlaget havde gjort ham roligere. Jeg lænede mig



frem mod ham. Slog ud med armene. Holdt håndfladerne opad. Søgte hans blik. Forskning har bevist, at otteoghalvfjerds procent af førstehåndsindtrykket i en interviewsituation er baseret på kropssproget, og kun otte procent på, hvad du faktisk siger. Resten handler om tøj, lugt fra armhuler og mund, hvad du har hængende på væggen. Jeg havde et fantastisk kropssprog. Og lige nu formulerede det åbenhed og tillid. Endelig inviterede jeg ham ind i varmen.

“Hør her, Lander. Kundens bestyrelsesformand og økonomichef kommer her i morgen for at møde en af ansøgerne. Jeg vil gerne have, at de også skal møde dig. Passer det dig klokken tolv?”

“Det er fint.” Han havde svaret uden at lade, som om han skulle konferere med sin kalender. Jeg kunne straks bedre lide ham.

“Jeg vil gerne have, at du hører efter, hvad de har at sige, og derefter skal du høfligt redegøre for, hvorfor du ikke længere er interesseret, forklare, at det her ikke er den udfordring, du leder efter, og ønske dem lykke til.”

Jeremias Lander lagde hovedet på skrå. “Vil det ikke blive opfattet som useriøst at hoppe fra på den måde?”

“Det vil blive opfattet som ambitiøst,” sagde jeg. “Du vil blive opfattet som en, der kender sin egen værdi. En person, hvis tjenester er eksklusive. Og det er begyndelsen på den historie, som vi kalder ...” Jeg viftede med hånden.

Han smilede. “Renommé?”

“Renommé. Har vi en aftale?”

“Inden for to år.”

“Det garanterer jeg.”

“Og hvordan kan du garantere det?”

Jeg noterede. KOMMER HURTIGT I OFFENSIVEN IGEN.

“Fordi jeg vil anbefale dig til en af de stillinger, jeg taler om.”

“Og hvad så? Det er ikke dig, der træffer beslutningen.”

Jeg lukkede øjnene halvt igen. Det var et ansigtsudtryk, som fik min kone, Diana, til at tænke på en doven løve, en mæt hersker. Det kunne jeg godt lide.

“Min anbefaling er kundens beslutning, Lander.”

“Hvad mener du?”

“På samme måde som du aldrig mere skal søge et job, du ikke ved, om du får, har jeg aldrig givet en anbefaling, som kunden ikke har fulgt.”

“Er det rigtigt? Aldrig?”

“Ikke som nogen kan huske. Hvis jeg ikke er hundrede procent sikker på, at kunden vil følge min anbefaling, anbefaler jeg ingen og lader hellere opgaven gå til en af konkurrenterne. Selv om jeg har tre glimrende ansøgere og er halvfems procent sikker.”

“Hvorfor det?”

Jeg smilede. “Svaret begynder med r. Hele min karriere er bygget på det.”

Lander rystede på hovedet og lo. “De siger, at du er rå, Brown. Nu forstår jeg, hvad de mener.”

Jeg smilede og rejste mig. “Og nu vil jeg foreslå, at du går hjem og fortæller din smukke kone, at du vil sige nej tak til det her job, fordi du har bestemt dig for at sigte højere. Jeg gætter på, at du kan se frem til en hyggelig aften.”

“Hvorfor gør du det her for mig, Brown?”

“Fordi den provision, din arbejdsgiver vil betale til os,

er en tredjedel af dit første års bruttoløn. Vidste du, at Rembrandt plejede at gå på auktion for at byde prisen på sine egne billeder op? Hvorfor skulle jeg sælge dig for to millioner om året, når vi med lidt renomméopbygning kan sælge dig for fem? Det eneste vi forlanger er, at du holder dig til os. Har vi en aftale?” Jeg rakte hånden frem.

Han greb den begærligt. “Jeg har en følelse af, at det her var en rigtig god samtale, Brown.”

“Enig,” sagde jeg og mindede mig selv om at give ham et par tips om rigtig håndtryksteknik, før han mødte kunden.

Ferdinand gled ind på mit kontor, lige efter at Jeremias Lander havde forladt det.

“Argh,” sagde han og skar en grimasse, mens han viftede med hånden. “Eau de camouflage.”

Jeg nikkede, mens jeg åbnede vinduet for at lufte ud. Det Ferdinand mente var, at ansøgeren havde parfumeret sig rigeligt for at overdøve den nervøse sved, som fylder interviewlokalerne i denne branche.

“Men det var i det mindste Clive Christian,” sagde jeg. “Købt af konen. Præcis som jakkesættet, skoene, skjorten og slipset. Og det var hendes idé at farve hans tindinger.”

“Hvordan ved du det?” Ferdinand slog sig ned i den stol, Lander havde siddet i, men sprang op igen med væmmelse i ansigtet, da han fornemmede den klamme kropswarme, som stadig sad i betrækket.

“Han blev hvid som et lagen, da jeg trykkede på koneknappen,” svarede jeg. “Jeg fortalte, hvor skuffet hun ville blive, når han fortalte, at han ikke ville få jobbet.”

“Kone-knappen! Hvor får du det fra, Roger?” Ferdinand havde slået sig ned i en af de andre stole, lagt benene på bordet, en ganske rimelig kopi af Noguchis kaffebord, og taget en appelsin, som han skrællede, mens en næsten usynlig dis lagde sig på hans nystrøgede skjorte. Ferdinand var utrolig uregerlig af en homoseksuel at være. Og utrolig homoseksuel af en headhunter at være.

“Inbaud, Reid og Buckley,” sagde jeg.

“Du har sagt det før,” sagde Ferdinand. “Men hvad er det helt præcist? Er det bedre end Cuté?”

Jeg lo. “Det er FBI’s nitrins afhøringsmodel, Ferdinand. Det er et maskingevær i en verden af knive, et redskab, som får gang i tingene, som ikke tager fanger, men giver hurtige, håndfaste resultater.”

“Og lige præcis hvilke resultater er det, Roger?”

Jeg vidste, hvad Ferdinand var ude efter, og det var helt i orden. Han ville finde ud af, hvilken *edge* det var, jeg havde, hvad der gjorde, at jeg var den bedste, og at han – foreløbig – ikke var det. Og jeg gav ham det, han skulle bruge for at forstå det. For sådan er reglerne: Man deler viden. Og fordi han aldrig ville blive bedre end mig, fordi han evig og altid ville stille op i skjorter, som stank af citrus, og lure på, om nogen havde en model, en metode, en hemmelighed, som var bedre end hans.

“Underkastelse,” svarede jeg. “Tilståelse. Sandhed. Den bygger på særdeles enkle principper.”

“Som hvad?”

“Som at du begynder med at udspørge den mistænkte om familien.”

“Ha!” sagde Ferdinand. “Det gør jeg da også. Det får dem til at føle sig trygge, når de kan snakke om noget, de kender til, noget nært. Plus at det åbner dem op.”

“Netop. Men det sætter dig også i stand til at kortlægge deres svage punkter. Deres akilleshæl. Som du vil få brug for senere under afhøringen.”

“Føj for en terminologi!”

“Senere under afhøringen, når I skal snakke om det, som er ondt, det der er sket, drabet han er mistænkt for, det som får ham til at føle sig ensom og forladt af alle, som får ham til at ville gemme sig, sørger du for at have placeret en køkkenrulle på bordet lige netop så langt væk fra den mistænkte, at han ikke kan nå den.”

“Hvorfor det?”

“Fordi afhøringen har nået sit naturlige crescendo, og det er blevet tid til, at du skal trykke på følelsesknappen. Du skal spørge, hvad hans børn vil tænke, når de hører, at far er en drabsmand. Og så, når tårerne vælder op i hans øjne, skal du række ham køkkenrullen. Du skal være den forstående, den som vil hjælpe, den han kan betro sig til om alt ondt. Om det dumme, dumme drab, som bare skete, nærmest af sig selv.”

“Drab? Jeg er altså ikke helt med på, hvad du mener. Vi rekrutterer folk, gør vi ikke? Vi prøver ikke at få dem dømt for mord.”

“Det gør jeg,” sagde jeg og tog min jakke, som hang over kontorstolen. “Og det er derfor, jeg er byens bedste headhunter. For resten kobler jeg dig op på interviewet med Lander og kunden i morgen klokken tolv.”

“Mig?”

Jeg gik ud gennem døren og hen ad korridoren med Ferdinand trippende efter, mens vi passerede de femogtyve andre kontorer, som udgjorde Alfa, et mellemstort rekrutteringsselskab, som havde overlevet i femten år og leverede årsresultater på mellem femten og tyve millio-

ner, der efter en alt for beskeden bonusudbetaling til de bedste af os gik i lommen på ejeren i Stockholm.

“Piece of cake. Oplysningerne ligger på filen. Okay?”

“Okay,” sagde Ferdinand. “På én betingelse.”

“Betingelse? Det er mig, der gør dig en tjeneste.”

“Den vernissage, din kone skal have i galleriet i aften ...”

“Hvad med den?”

“Må jeg komme?”

“Er du inviteret?”

“Det er lige præcis det. Er jeg?”

“Næppe.”

Ferdinand stoppede brat op og forsvandt ud af mit synsfelt. Jeg fortsatte og vidste, at han stod der med hængende arme og kiggede efter mig, mens han tænkte, at han heller ikke denne gang ville komme til at skåle i mousserende vin med Oslos jetset, natdronninger, kendisser og pengefolk, ikke ville få del i den smule glamour, som omgav Dianas vernissager, ikke knytte kontakter med potentielle ansøgere til stillinger, seng eller andet syndigt samkvem.

Stakkels ham.

“Roger?” Det var pigen bag receptionsdisken. “To telefonopkald. Den ene ...”

“Ikke nu, Oda,” sagde jeg uden at stoppe op. “Jeg er tilbage om tre kvarter. Du skal ikke tage imod besked.”

“Jamen ...”

“De ringer tilbage, hvis det er vigtigt.”

Køn pige, men hun manglede stadig en smule oplæring, gjorde Oda. Eller var det Ida?

## Kapitel 2

# Servicesektor

Den friske saltsmag af udstødning i efterårsluften gav mig associationer til hav, olieudvinding og bruttonationalprodukt. Det skrå sollys blinkede i glas på kontorbygningerne, som kastede skarpe og rektangulære skygger på det, der engang havde været en industritomt. Nu var det en slags bydel med alt for dyre butikker, alt for dyre lejligheder og alt for dyre kontorer til alt for dyre konsulenter. Jeg kunne se tre motionscentre derfra, hvor jeg stod, alle fuldt bookede fra morgen til aften. En ung fyr iført Corneliani-jakkesæt og tjekkede briller hilste ærbødigt på mig, idet vi gik forbi hinanden, og jeg nikkede nådigt tilbage. Jeg anede ikke, hvem han var, men vidste bare, at han nødvendigvis måtte være fra et andet headhunterfirma. Edward W. Kelley, måske? Ingen andre end headhuntere hilser ærbødigt på en headhunter. Eller for at sige det kort: Ingen andre hilser, for de ved ikke, hvem jeg er. For det første har jeg begrænset social omgang ud over med min kone Diana. For det andet arbejder jeg i et firma, som – præcis som Kelley – tilhører de eksklusive, dem der undgår mediernes søgelys, dem du tror, du aldrig har hørt om, før du er kvalificeret til en af topstil-

lingerne her i landet og en dag får en opringning fra os, og der ringer en klokke et sted. Alfa, hvor er det, du har hørt det navn? Var det på et ledermøde i koncernen, i forbindelse med udnævnelsen af en ny divisionsdirektør? Så har du alligevel hørt om os. Men du ved ingenting. For diskretion er vores vigtigste dyd. Og vores eneste. For det meste er selvfølgelig løgn fra ende til anden, som når du for eksempel hører mig afrunde anden jobsamtale med mit faste mantra: "Du er den mand, jeg har været på udkig efter til dette job. Et job, som jeg ikke bare tror, men ved, at du er perfekt til. Og det betyder, at jobbet er perfekt til dig. Tro mig."

Nå ja. Du skal ikke tro på mig.

Jo, jeg tippede på Kelley. Eller Amrop. Med det jakkesæt var han i hvert fald ikke fra et af de store, ikke-coole, ikke-eksklusive firmaer som Manpower eller Adecco. Men heller ikke fra et af de mikrosmå, cool som Hopeland, for så havde jeg vidst, hvem han var. Han kunne selvfølgelig være fra et af de store, mellem-cool firmaer som Mercuri Urval eller Delphi eller små, ikke-cool, navnløse firmaer, dem der rekrutterer til mellemlidersegmentet og kun af og til får lov til at konkurrere med os tunge drenge. Hvorefter de taber og vender tilbage til at finde butikschefer og økonomichefer. Og som hilser ærbødigt på sådan nogen som mig og håber, at vi en dag vil huske dem og tilbyde dem et job hos os.

Der findes ingen officielle ranglister for headhuntere, ingen omdømmeundersøgelser som i mæglerbranchen eller branchefester med priser til årets guruer som i tv- og reklamebranchen.

Men vi ved det. Ved, hvem der er branchens konge, hvem der er udfordrere, hvem der står for fald. Triumfer



sker i det stille, begravelser i det dødsstille. Men han, som lige havde hilst på mig, vidste, at jeg var Roger Brown, headhunteren som aldrig har indstillet en kandidat til et job, han ikke har fået, som om nødvendigt manipulerer, tvinger, knækker og indfanger kandidaten, som har kunder, der blindt stoler på hans vurderingsevne, som uden at nøle lægger selskabets skæbne i hans – og kun hans – hænder. For at sige det på en anden måde: Det var ikke Oslo Havnevæsen, der ansatte en ny trafikchef i fjor, det var ikke AVIS, der ansatte chefen for Skandinavien, og det var afgjort ikke kommunalbestyrelsen, der ansatte ledere på kraftværket i Sirdal. Det var mig.

Jeg bestemte mig for at tage et notat om fyren. PÆNT JAKKESÆT. VED, HVEM HAN SKAL VISE RESPEKT.

Jeg ringede til Ove fra en telefonautomat ved siden af Narvesenkiosken, mens jeg tjekkede min mobiltelefon. Otte beskeder. Jeg slettede dem.

“Vi har en kandidat,” sagde jeg, da Ove endelig svarede. “Jeremias Lander, Monolitveien.”

“Skal jeg tjekke efter, om vi har ham?”

“Nej, jeg ved, I har ham. Han er indkaldt til samtale nummer to i morgen. Tolv til to. Tolv nul nul. Giv mig én time. Har du det?”

“Jep. Andet?”

“Nøgler. Sushi & Coffee om tyve minutter?”

“En halv time.”

Jeg slentrede hen ad den brolagte gade mod Sushi & Coffee. Grunden til, at de har valgt en vejbelægning, som både larmer mere, forurener mere og desuden er dyrere end almindelig asfalt, er formodentlig behovet

for idyl, længslen efter noget oprindeligt, noget bestandigt og ægte. Mere ægte end det her i hvert fald, denne kulisser af en bydel, hvor der engang er blevet skabt ting i ansigtets sved, produkter født af hvæsende ild og tunge hammerslag. Ekkoet var espressomaskinernes snurren og træningscentrenes skramlen af jern mod jern. For det her var servicesektorens triumf over industriarbejderen, designets triumf over boligøden, fiktionens triumf over virkeligheden. Og jeg kan godt lide det.

Jeg kiggede på de diamantøreringe, jeg havde set i vinduet hos guldsmeden vis-a-vis Sushi & Coffee. De ville være perfekte til Dianas ører. Og de ville være en katastrofe for min økonomi. Jeg slog det hen, krydsede gaden og gik ind ad døren til stedet, som af navn tilbereder sushi, men af gavn serverer død fisk. Deres kaffe var der imidlertid ikke noget at indvende imod. Der var halvfylt derinde. Slanke, nymotionerede og platinblonde kvinder, som sad i deres træningstøj, fordi det ikke kunne falde dem ind at tage brusebad i et træningscenter i andres påsyn. Egentlig ganske mærkeligt, eftersom de havde brugt en formue på disse kroppe, som også fejrede fiktionens triumf. De tilhørte også servicesektoren, nærmere bestemt tjenerstaben, som betjente rige ægtemænd. Havde disse kvinder så bare været uintelligente, men de havde studeret jura, informatik og kunsthistorie som en del af skønhedsplejen, havde ladet samfundet finansiere år på universitetet bare for at ende som overkvalificeret, hjemmegående legetøj, som sad her og udvekslede fortroligheder om, hvordan man holder sine sugardaddies tilpas fornøjede, tilpas jaloux og tilpas oppe på tærerne. Indtil de omsider får lænket ham fast med børn. Og efter at der er kommet børn, er alt selvfølgelig foran-

dret, magtbalancen er blevet vendt og manden kastreret og sat skakmat. Børn ...

“En dobbelt cortado,” sagde jeg og satte mig op på en af stolene ved bardisken.

Jeg betragtede fornøjet kvinderne i spejlet. Jeg var en heldig mand. Hvor var Diana anderledes end de her smarte, tanketomme parasitter. Hun havde alt det, jeg ikke havde. Omsorg. Empati. Loyalitet. Højde. Kort sagt: Hun var en smuk sjæl i et smukt legeme. Men hendes skønhed var ikke af den perfekte slags, dertil var proportionerne for specielle. Diana var tegnet i mangastil som de her japanske, dukkeagtige tegneseriefigurer. Hun havde et lille ansigt med en lille, smal mund, en lille næse og store, lidt forundrede øjne, som kunne have en tendens til at bulne ud, når hun var træt. Men i mine øjne var det netop afvigelserne fra normen, der fik skønheden til at stå frem, gjorde den slående. Så hvad var det, der havde fået hende til at vælge mig? En chaufførsøn, en lidt over middelbegavet økonomistuderende med lidt under middel fremtidsudsigter og godt under middelhøjde. For halvtreds år siden ville én otteogtres ikke have kvalificeret mig til betegnelsen lavstammet, i hvert fald ikke i Europa generelt. Og læser man lidt antropometrisk historie, vil man opdage, at for bare hundrede år siden var netop én otteogtres gennemsnitshøjden i Norge. Men udviklingen var gået i min disfavør.

Én ting var, at hun i et øjeblikks sindsforvirring havde valgt mig, det ubegribelige var, at en kvinde som Diana – som kunne få lige, hvem hun ville have – hver dag vågnede op og ville have mig en dag til. Hvad slags mystisk blindhed var det, som gjorde det umuligt for hende at se min ynkelighed, min svigefulde natur, min veghed, når jeg

stødte på modstand, min stupide ondskab, når jeg stødte på stupid ondskab? Ville hun ikke se det? Eller var det bare snedig dygtighed fra min side, som gjorde, at mit egentlige jeg var havnet i denne kærlighedens velsignede dødvinkel? Og så var der selvfølgelig det barn, jeg indtil videre havde nægtet hende. Hvad var det egentlig for en slags magt, jeg havde over denne engel i menneskeskikkelse? Ifølge Diana havde jeg fortryllet hende fra den første gang, vi mødtes, med min selvmodsigende blanding af arrogance og selvironi. Det var under en nordisk studenteraften i London, og mit førstehåndsindtryk af Diana havde været, at hun netop var som en af dem, der sad her: en blond, nordisk skønhed fra det vestlige Oslo, som studerede kunsthistorie i en verdensmetropol, som havde nogle modelopgaver indimellem, var imod krig og fattigdom, og kunne lide at feste og have det sjovt. Det havde taget tre timer og en halv snes Guinness, før jeg indså, at jeg havde taget fejl. For det første var hun oprigtigt interesseret i kunst, grænsende til det nørdede. For det andet kunne hun artikulere sin frustration over at være en del af et system, som gik i krig mod folk, der ikke ønskede at være en del af den vestlige kapitalisme. Det var Diana, som havde forklaret mig den kendsgerning, at ilandenes udnyttelse af ulande minus ulandsbistand gik og altid er gået i plus. For det tredje havde hun sans for humor, min humor, noget som er en forudsætning for, at fyre som mig kunne score damer på over én halvfjerds. Og for det fjerde – og det var utvivlsomt det, der afgjorde sagen for mig – var hun dårlig til sprog og god til logisk tænkning. Hun talte et mildt sagt ubehjælpsomt engelsk, og hun havde leende fortalt, at det ikke engang var faldet hende ind at forsøge sig på fransk

eller spansk. Så jeg havde spurgt, om hun måske havde en maskulin hjerne og var vild med matematik. Hun havde bare trukket på skuldrene, men jeg havde ikke givet mig og fortalte om ansættelsessamtalerne hos Microsoft, hvor ansøgerne fik stukket en bestemt logisk problemstilling hen over bordet.

“Pointen er lige så meget at se, hvordan ansøgerne reagerer på udfordringen, som at se, om de kan løse den.”

“Giv et eksempel,” sagde hun.

“Primtall ...”

“Vent! Hvad er det nu, primtall er?”

“Tall, som ikke kan deles med andre tall end sig selv og én.”

“Nå ja.” Hun havde endnu ikke fået det fjerne blik, som kvinder plejer at få, når der kommer tall ind i samtalen, og jeg fortsatte:

“Primtall er ofte to på hinanden følgende ulige tall. Som elleve og tretten. Sytten og nitten. Niogtyve og enogtredive. Er du med?”

“Jeg er med.”

“Findes der eksempler på, at tre på hinanden følgende ulige tall kan være primtall?”

“Selvfølgelig ikke,” sagde hun og løftede ølglasset op til munden.

“Nå? Hvorfor ikke?”

“Tror du, jeg er dum? I en talrække på fem tall i træk må et af de ulige tall nødvendigvis være deleligt med tre. Fortsæt.”

“Fortsæt?”

“Ja, hvad er det logiske problem?” Hun havde taget en ordentlig slurk af ølglasset og kigget på mig med oprigtig, forventningsfuld nysgerrighed. På Microsoft fik ansø-

gerne tre minutter til at føre det bevis, hun havde givet mig på tre sekunder. I gennemsnit var det fem ud af hundrede, som kom med det rigtige svar. Og jeg tror, at det var lige der, at jeg blev forelsket i hende. Jeg kan i hvert fald huske, at jeg havde noteret følgende på min serviet: ANSAT.

Og jeg havde vidst, at jeg var nødt til at gøre hende forelsket i mig nu, mens vi sad der, for når jeg rejste mig, ville fortryllesen være brudt. Så jeg havde snakket. Og snakket. Jeg havde snakket mig helt op til én femogfirs. Jeg kan det der med at snakke. Men hun havde afbrudt mig, da jeg var i fuld gang:

“Kan du godt lide fodbold?”

“Kan ... Kan du?” spurgte jeg overrumplet.

“QPR spiller i ligacuppen mod Arsenal i morgen. Er du interesseret?”

“Absolut,” sagde jeg. Og mente selvfølgelig i hende, for fodbold siger mig ikke en pind.

Hun havde haft et blåstribet tørklæde på og havde skreget sig hæst i den londonske efterårståge på Loftus Road, mens hendes lille, fattige hold, Queens Park Rangers, var blevet gennembanket af storebror Arsenal. Jeg havde fascineret studeret hendes lidenskabelige ansigt og havde ikke fået andet ud af kampen, end at Arsenal havde flotte hvide og røde spilledragter, mens QPR havde blå tværstriber på hvid bund, som fik spillerne til at ligne løbende sukkerstænger.

I pausen havde jeg spurgt, hvorfor hun ikke havde valgt sig et stort vinderhold som Arsenal i stedet for en komisk pusling som QPR.

“Fordi de har brug for mig,” havde hun svaret. Helt alvorligt. De har brug for mig. Jeg anede en visdom, jeg

slet ikke fattede i de ord. Så havde hun leet den der let gurglende latter og tømt plastbægeret med øl. “De er som en hjælpeløs baby. Se dem lige. De er så søde.”

“I babytøj,” sagde jeg. “Så ... Lad de små børn komme til mig, det er dit motto?”

“Hm,” havde hun svaret, lagt hovedet på skrå og kigget ned på mig med et bredt smil. “Det kan det måske blive.”

Og så lo vi. Højt og befriende.

Jeg kan ikke huske resultatet af kampen. Eller, jo, det kan jeg: et kys uden for en murstensbygning i Shepherd’s Bush, der husede et strengt pigepensionat. Og en ensom, søvnløs nat med vilde, vågne drømme.

Ti dage senere så jeg ned på hendes ansigt i det flak-kende skær fra et stearinlys, stukket ned i en vinflaske på hendes natbord. Vi elskede for første gang, og hendes øjne var lukkede, blodåren i panden svulmede, og ansigtsudtrykket skiftede mellem raseri og smerte, mens hendes hofter rasende slog mod mine. Den samme lidenskab, som da hun havde set sit QPR ryge ud af ligacuppen. Bagefter sagde hun, at hun elskede mit hår. Det var et refræn fra mit liv, men alligevel var det, som om jeg hørte det for første gang.

Der var gået seks måneder, før jeg havde fortalt hende, at når min far arbejdede i diplomatiet, betød det ikke nødvendigvis, at han var diplomat.

“Chauffør?” havde hun gentaget og trukket mit hoved ned og kysset det. “Betyder det, at han må låne ambasadørens limousine til at køre os fra kirken?”

Jeg havde ikke svaret, men næste forår giftede vi os med mere pragt end pomp i St. Patrick’s Church i Hammersmith. Den manglende pomp skyldtes, at jeg havde

overtalt Diana til et bryllup uden familie og venner. Uden far. Kun os, rene og uskyldige. Pragten stod Diana for; hun strålede som to sole og en måne. Tilfældet ville, at QPR samme eftermiddag rykkede op, og taxaen sneglede sig hjem til hendes værelse i Shepherd's Bush gennem et festoptog af sukkerstangsmønstrede faner og flag. Alt var fryd og gammen. Det var først, da vi var flyttet tilbage til Oslo, at Diana første gang havde bragt børn på bane.

Jeg så på uret. Ove skulle være her nu. Jeg kiggede op på spejlet over baren og mødte en af de blonde kvinders blik. Vi fastholdt hinandens blik præcis længe nok til, at vi kunne misforstå det, hvis vi ville. Pornopæn, godt kirurgarbejde. Jeg ville ikke. Så mit blik gled videre. Det var nemlig præcis på den måde, at mit ene, skammelige eventyr var begyndt; med et lidt for langt blik. Første akt havde været i galleriet. Anden akt her på Sushi & Coffee. Tredje akt i en lille lejlighed i Eilert Sundts Gade. Men Lotte var et afsluttet kapitel nu, og det ville aldrig, aldrig ske igen. Mit blik fortsatte rundt i lokalet og standsede op.

Ove sad ved bordet lige inden for udgangsdøren.

Tilsyneladende læste han i Dagens Næringsliv. En komisk tanke i sig selv. Ove Kjikerud var ikke bare totalt uinteressert i aktiekurser og det meste af det, der foregik i det såkaldte samfund, han kunne knap nok læse. Eller skrive. Jeg husker stadig hans ansøgning til stillingen som vagtleder; den havde indeholdt så mange stavfejl, at jeg havde slået en høj latter op.

Jeg lod mig glide ned ad barstolen og gik hen til hans bord. Han havde foldet Dagens Næringsliv sammen, og jeg nikkede ned mod avisen. Han smilede kort for at vise, at den var ledig. Jeg tog avisen uden et ord og gik



tilbage til min plads ved disken. Et minut senere hørte jeg døren gå, og da jeg kiggede i spejlet igen, var Ove Kjikerud væk. Jeg bladede om til aktiekurserne, lukkede diskret hånden om nøglen, som lå der, og lod den glide ned i jakkelommen.

Da jeg kom tilbage til kontoret, ventede der seks sms'er på mobiltelefonen. Jeg slettede fem af dem uden at læse dem og åbnede den fra Diana:

*Husk vernissagen i aften, elskede. Du er min lykkesmaskot.*

Hun havde lagt en smiley ind med solbriller, en af finesserne ved den Prada-telefon, jeg havde givet hende på hendes 32-års fødselsdag i sommer.

“Det jeg ønskede mig allermest!” havde hun sagt, da hun åbnede gavepakken. Men vi vidste begge to, hvad hun ønskede sig allermest. Og som jeg altså ikke ville give hende. Alligevel havde hun løjet og kysset mig. Hvad mere kan man forlange af en kvinde?